

10. SLAVNÉ VÍTĚZSTVÍ PRAVDY

ZÁVĚREČNÝ BOJ

Poslední tři kapitoly knihy Daniel stojí jako nerozdělitelná jednotka. Kapitola 10 uvádí boj mezi dobrem a zlem, který je ohniskovým bodem Danielových proroctví. Slavné vyvrcholení dějin je názorně zobrazeno v kapitolách 11 a 12, když se Kristus vrací, aby vysvobodil svůj lid. Toto vysvobození je vhodným vyvrcholením celé knihy Daniela. Je to tento triumf, toto vítězství pro Boha a jeho lid, které budeme studovat dnes večer. Přece jenom ono vítězství přichází teprve po dlouhém – období utiskování a zdánlivé porážky.

Nedávno jsem četl výňatek z knihy „Jak jsme zvítězili“ od Howarda Rutlege. Howard Rutlege, pilot vojenského letectva, byl sestřelen nad Severním Vietnamem. Po sedm roků zakoušel duševní otřes severovietnamského vězeňského tábora. Vypráví o svém hladovění; jíst syrového holuba mu bylo rozkoší. Vězňové tak hladověli, že byli pro ně dobří i hlodavci.

Ve své knize Rutlege vypráví, jak se učili nazpaměť texty Písma, jak on i ostatní američtí vojáci společně znovu vytvářeli biblické příběhy a zapisovali si je písátky ze dřeva na malé cary papíru. Jak toužili po tom, aby sehnali tužku nebo pero, aby si mohli zapsat biblické pasáže, jak zkoušeli z paměti psát verše, kapitoly a dokonce celé biblické knihy. Rutlege byl v onom vězeňském táboře 7 let. Hovoří o tom, jak toužil jít domů, jak toužil se vrátit a být opět se svou manželkou a dětmi. Jeho duše toužila po vysvobození.

Daniel byl také v zajetí. Ačkoli okolnosti jeho zajetí byly značně lepší než v případě Howarda Rutlege, přesto byl zajatcem v cizí zemi toužícím po vysvobození. Byl v zajetí přes 70 let. Když psal 10. kapitolu své knihy, měl kolem 90 let. Celý svůj život strávil mimo domov, odloučen od svých rodičů. Jsem si jist, že v době kdy tuto kapitolu psal, byli už jeho rodiče dlouhou dobu mrtví. Mohl mít sice nějaké bratry a sestry, ale ti už byli pravděpodobně také mrtví. Jeho dětství, domov – řeky, v nichž plaval, pole, na kterých pracoval a pěstoval plodiny, všecko, co obklopovalo jeho raný život doma – to byla jen vzpomínka na velmi vzdálenou minulost. Danielův život se nevydařil způsobem, jaký si plánoval. Sný jeho mládí byly rozbity jako sklenice hozená na skály a rozražená na kousky. Přesto však Daniel necítil hořkost nebo rozmrzelost.

POSTOJ VÍRY

V jakém jste vztahu k zhrouceným snům a zklamaným nadějím? Když se díváte zpátky na svůj minulý život, cítíte hořkost nad způsobem, jak bylo s vámi zacházeno? Přáli jste si někdy, aby váš život byl jiný? Cítíte odpor k poměrům vládnoucím ve vašem dětství, a k událostem, které jste nijak nemohli ovlivnit? Daniel přijal Boží prozřetelnost ve svém životě. Uznal, že Bůh používal události jeho života k formování a utváření jeho charakteru. Vnímá, že Bůh dohlížel na jeho život, a měl jistotu jeho péče.

„V třetím roce vlády Kýra, krále perského, bylo Danielovi, který byl pojmenován Beltšasar, zjeveno slovo. A to slovo je pravdivé; týká se velké strasti. Pochopil to slovo. Pochopení mu bylo dáno ve vidění.“ (Da 10,1)

Třetí rok Kýra je asi r. 536 př. Kr. Ve dnech Médo-Persie byl Daniel stále nazýván Beltšasarem. Jméno Daniel, které znamená "Bůh je můj soudce", bylo změněno na Beltšasar; znamenající "ten, kdo náleží Báloví", hlavnímu babylónskému bohu. Během svého sedmdesátiletého zajetí Daniel pamatoval, že Bůh je jeho soudce. Stál věrně, statečně v pravdě. Pevný, nepohnul se, ani když stál tváří v tvář nejprudším pokušením.

Někteří lidé jsou jako listí v podzemním větru. Viděli jste listí, které vítr honí sem a tam? Takoví jsou někteří lidé. Jsou-li ve skupině, kde se mluví neslušně, nadávají a klejí, "zapadnou" mezi ně, rouhají se a používají vulgární slova. Když jsou naproti tomu ve skupině lidí, kde se mluví slušně, ani oni nejsou hrubí nebo vulgární. Jako měnící se chameleon přizpůsobují své mravnostní měřítko skupinám, v nichž se nacházejí. Některé lidi, jsou-li s vhodnou skupinou, vyprávějí i neslušné vtipy a neslušné příběhy. Byli by však v rozpacích, kdyby se jiní lidé dověděli, že takové vtipy vyprávějí nebo takovým řečem naslouchali. Některé lidi, jsou-li v určitých společenských kruzích, si nevezmou alkoholický nápoj, neopijí se. Ale ve společnosti jiných, kteří pijí, se i oni klidně podílejí na pití alkoholu.

Daniel takový nebyl. Po celých sedmdesát let uznával, že význam jeho jména je "Bůh je můj soudce", a že není odpovědný lidem, nýbrž Bohu. Daniel byl stejně oddaný a věrný Bohu v Babylóně, jak by byl v Jeruzalémě. Daniel 1,8 nám říká, že před sedmdesáti lety „si předsevzal, že se neposkvrní“. Během svého zajetí Daniel dokazoval věrnost Bohu. I nyní na konci svého života mu věrnost zachoval.

DANIELOVA TOUHA

Daniel 10,2 mluví o velké touze Danielova srdce:

„V těch dnech jsem já, Daniel, truchlil po celé tři týdny.“ (Da 10,2)

Napadlo někoho, proč Daniel tři týdny truchlil? Čí proroctví Daniel studoval? Jeremiášova. Co říkala proroctví proroka Jeremiáše? Jak dlouho budou Židé v zajetí? Sedmdesát let. A kdy Nebúkadnesar přišel a zničil Jeruzalém? Kterého roku? Bylo to r. 606 př. Kr., když měl Daniel asi 18 let. Nyní je třetí rok krále Kýra, tedy asi rok 535 př. Kr. A tak sedmdesátileté období, o kterém mluvil Jeremiáš, skončilo. Některé ze Židů opustili zajetí a pracují na obnově města. Daniel se ale doslechl, že stavba jde jen velmi pomalu kupředu. Obnovu města totiž zdržovaly vzpoury a povstání. Je třeba pomoci.

Kýros byl Boží muž, jmenovaný už 150 let před svým narozením jako ten, kdo bude pomáhat Židům v provedení znovuvýstavby. Jak tajuplné je, že prorok Izajáš předpověděl Kýrovo dílo 150 let před jeho narozením. (Iz 44,20; 45,1.2)

Kýros byl skutečně „předobrazem“ na Krista. Boží lid byl v zajetí Babyloňanů. Byli v porobě, v otroctví. Bůh určil Kýra ke zničení Babyloňanů, k vysvobození svého lidu a propuštění zpět do Jeruzaléma.

Podobně v posledních dnech pozemských dějin, když je Boží lid utiskován, když jsou pod nadvládou, tyranii, zotročení, spoutání, porobení tímto světem, Kristus přijde a vysvobodí je, vezme je do Nového Jeruzaléma. Takové je ono srovnání.

Daniel však truchlí. Proč? On ví, že čas prorocství Jeremiáše uběhl. Touží po svém lidu, touží, aby byl osvobozen ze své poroby, navrácen domů. Ačkoli již byl dávno výstaveb dekret o návratu do Palestiny, mnozí Izraelité se však rozhodli zůstat v Médo-Persii. Izraelité, kteří se vrátili, měli potíže při stavbě města. V Da 10,3 čteme:

„Chutný chléb jsem nejedl, maso a víno jsem nevzal do úst, ani jsem se nepotíral mastí až do uplynutí celých tří týdnů.“ (Da 10,3)

Tak se po tři týdny Daniel modlil. Po tři týdny se postil. Na Danielově srdci leželo břemeno. Jaké to bylo břímě? Vysvobození – uvolnění. Nacházíme souběžné srovnání Danielovy zkušenosti v našem zážitku? Jak těžké je naše břímě po uvolnění ze zajetí v porobě hříchu? Jak skutečně těžké je naše břímě – jít domů do nového Jeruzaléma, být doma u Krista? Bůh touží, aby lidé zde na této zemi, v tomto světě uznali, že nejsou doma. Jedna píseň říká: „Jsem tady jen cizincem, nebe je mým domovem.“ A to je pravda!

Jaký je rozdíl mezi pravým půstem Da 10 a půstem farizeů, který Kristus odsoudil (Mt 6,16-18)? Danielův základní postoj byl odlišný od postoje farizeů. Danielův postoj byl postoj hluboké pokory pramenící z pocitu nehodnosti a hříchu.

Farizejský postoj, postoj vnitřní pýchy, je vedl k půstu za účelem získání Boží přízně a dosažení zásluhy. Oni se postili, aby ukázali svou vyšší spravedlnost, zatímco Daniel se postil, aby připravil mysl k přijetí Božího největšího požehnání. Nemodlil a nepostil se jen z pocitu povinnosti, ale protože hledal Boha v modlitbě a půstu. K tomu ho vedla opravdová potřeba.

Když Kýros vydal první výnos a dovolil Židům jít znovu postavit jeruzalémské hradby, odešlo jich jen asi 50 000. V zajetí však bylo nejméně přes jeden milion Židů. Čekali byste, že když byl Kýrův dekret vydán, budou Židé po sedmdesátiletém zajetí dychtivě spěchat do Jeruzaléma, ke svobodě. Oni se v zajetí stali tak pohodlnými, že nebyli ochotni podniknout dlouhou, svízelnou cestu zpět do své domoviny, do Jeruzaléma. A jenom velmi málo z nich odešlo.

NEBEZPEČÍ STÁT SE "POHODLNÝM"

Zda se mi, že dnes v našem světě je to velmi snadné stát se pohodlným v hojnosti, pohodlným s životem přepychu a snadností. A tak spíše než nesení Danielova břemene, vstupování do Danielových modliteb, touhy po příchodu Vysvoboditele a osvobození z otroctví hříchu, často se stáváme pohodlnými v tomto přítomném světě. Je to docela lehké mít snadné, přízpůsobivé křesťanství, které má postoj trochu podobný tomuto: „Ano, já miluji Ježíše“.

Nikdy však tam není skutečně zlomené srdce nad hříchem v životě, nikdy tam není zesílená touha po příchodu Pána Ježíše.

Židé měli tento druh zkušenosti. Stali se pohodlnými v zajetí. Mezi těmito Židy však byli někteří, kteří toužili po osvobození z nesnáze, otroctví a tyranie Babyloňanů a vydali se na cestu zpět ke znovuvybudování jeruzalémské zdi. Daniel nikdy nebyl pohodlným v babylónském zajetí. Toužil být doma. Máte vnitřní touhu být doma u Ježíše, být osvobození od tyranie, útisku, nemoci, trápení, bolesti srdce a hoře tohoto světa?

VIDĚNÍ JEŽÍŠE

Podívejme se na verše 4-6:

„Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce jsem byl na břehu veliké řeky zvané Chidekel. Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakýsi muž oblečený ve lněném oděvu. Na bedrech měl pás z třpytivého zlata z Úfazu. Tělo měl jako chrysolit, tvář jako blesk, oči jako hořící pochodně, paže a nohy jako lesknoucí se bronz a zvuk jeho slov byl jako hrozný hluk.“ (Da 10,4-6)

To je vrcholná chvíle v Danielově životě. Kdo je tento muž oděný lněným rouchem, s bedry přepásanými ryzím zlatem, s obličejem na pohledění jako blesk, s očima jako ohnivé lampy, s pažemi a nohama jako vyleštěná mosaz a hlas jako hlas množství?

Podívejme se do knihy Zj 1,13-15

„Uprostřed těch svícňů někdo jako Syn člověka, oděný řízou až na zem, a na prsou zlatý pás. Jeho hlava a vlasy bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako plamen ohně; jeho nohy podobné kovu přetavenému ve výhni a jeho hlas jako hukot příboje.“ (Zj 1,13-15)

Jan hledí do nebe a vidí sedm svícňů. Ve slavném světle těch svícňů vidí někoho podobného Synu člověka. Výraz "Syn člověka", použitý v Písmu svatém, se pokaždé vztahuje na Ježíše. Pohledme na popis, který podává Jan. Je oděný rouchem až dolů k chodidlům. V Da 10,5 je řečeno, že viděl jistého muže oděného lněným rouchem, kdežto on vidí muže oblečeného rouchem až dolů k chodidlům. Poslední část 13. verše říká: „Opásán kolem prsou zlatým pásem.“ Da 10,5 říká, že jeho bedra byla opásaná ryzím zlatem z Úfazu.

Zj 14,1 se říká, že jeho hlava a jeho vlasy byly bílé jako vlna, tak bílé, jako sníh, a jeho oči byly jako plamen ohně.

Da 10,6 říká, že jeho tělo bylo jako beryl, jeho obličej byl jako blesk a jeho oči jako ohnivé lampy.

Zde je tedy bytost, která je nebeského původu, jejíž slávu nemůže člověk zhlédnout, protože On je jako blesk; jeho oči jsou jako oheň.

V Da 10 je podán tentýž popis jako ve Zj 1.

Zj 1,15 říká, že jeho nohy byly podobné kovu rozžhavenému ve výhni.

Da 10 říká, že jeho paže a nohy byly barvy vyleštěné mosazi.

Tento popis je dán v obou kapitolách. Všimněme si, že pořadí popisuje rovněž totéž. Následuje tatáž souslednost. Poslední část verše Zj 1,15 říká, že jeho hlas byl jako zvuk mnohých vod.

Poslední část Da 10,6 říká, že hlas jeho slov byl jako hlas množství.

Popis Krista ve Zj 1,13-15 je v podstatě tentýž jako popis bytosti, kterou Daniel viděl u Da 10,5.6.

Je to vzrušující zjevení, když vidíte, že na konci Danielova života, po sedmdesáti letech oddanosti, sedmdesáti letech věrnosti, sám Ježíš, oděný v nebeskou slávu, zahalený svým božstvím, se ukázal proroku Danielovi u řeky Chidekel.

V našem světě vidíme ve třech rozměrech: délce, šířce a hloubce. Existuje však čtvrtý rozměr. Ve skutečnosti je opona, která odděluje skutečný svět, ve kterém žijeme, od světa duchovních skutečností. Na hmotný svět a duchovní svět se musíme dívat různými očima. V r. 1958-1959 se poprvé do povědomí dostalo kino 3D. Zaplatili jste vstupné a obdrželi lepenkové brýle. Tehdy byly velmi oblíbené kovbojské a indiánské filmy. Když v nich Indiáni stříleli šípy, přes tyto brýle to vypadalo, jako by šíp přicházel z obrazovky a měl vás zasáhnout do prsou. Když kovbojové cválali, vypadalo to, jakoby ti cválající koně vycházeli z promítacího plátna. Brýle 3D vám umožňovaly vidět rozměr, který jinak vidět nemůžeme. Bez nich jste všechno viděli ve dvou rozměrech: délce a šířce. Brýle 3D vám umožňovaly vidět v dalším rozměru - v hloubce.

Daniel mohl vidět v jiném rozměru. Bůh odstranil oponu oddělující skutečný a neskutečný svět a dovolil Danielovi setkání, velice skutečné setkání s Kristem. Jestliže opona mezi světem hmotných skutečností, v němž žijeme, a duchovním světem je odňata, kdybychom měli "brýle", umožňující dnes večer skutečně vidět, viděli bychom anděly v této místnosti. Právě v této místnosti jsou andělé. Skutečnost nebeských andělů je pravdou, které učí Písmo. Kdybychom mohli dnes večer vidět duchovními brýlemi, mohli bychom vidět Ducha svátého poskytujícího pomoc srdcím. Kdybychom mohli vidět tu pravou skutečnost, viděli bychom při cestě ulici zlé anděly, obklopující některé lidi, a u jiných bychom viděli dobré anděly. Kdybychom mohli opravdu vidět, spatřili bychom Kristovu přítomnost.

Někdo může namítnout: „Myslíš si, že jsou věci, které nedokážeme vidět, ale přece jsou zde? Vždyť to není vědecké - věřit, že existují věci, které nemůžeme vidět.“

Počkejte chvíli. Připustíme, že tady mám malou skříňku a postavím ji na stůl. Skříňka je krychle asi stopa x stopa. Vpředu má, obrazovku s několika knoflíky. Ty knoflíky mají čísla - někteří lidé je nazývají kanály. Otočím knoflíkem na skříňce s obrazovkou a z ní začínají "vycházet" obrázky. Kde byly ty obrázky? Odkud přišly? Jak se do té malé skříňky dostaly? Řeknete: "Je nějaký způsob." "Neumím to vysvětlit." Jsou ty obrázky v této místnosti? Ta skříňka je právě vytvořila? Jak se to stalo? Myslíte, že ty obrázky jsou skutečně tady, že vše, co k tomu potřebujeme, je bednička, kterou musíme umět správně "ucpat" a pak otočit nějakým knoflíkem? Anebo jsou ty obrázky uvnitř bedničky? - Kde jsou? Jsou v této místnosti, že ano. Jsou zde kmity vysílaných paprsků, není-liž pravda? Není právě to způsob, jakým to pracuje? Otočíte knoflíkem televizoru, něco se stane a najednou jsou ony obrázky tady. Já tomu sice nerozumím, ale je to tak. Jsou věci, které nedovedeme pozorovat.

SKRYTÁ BITVA

Taktéž jsou i duchovní skutečnosti, které přirozeně oko nevidí - boje, velké spory mezi anděly a mocnostmi zla, velké spory nad každou lidskou bytostí. Zlí andělé pokoušejí a utiskují, zastrášují. Přinášejí skleslost a

pochybnosti, k tomu navíc strach a odcizení. Apoštol Pavel o tom hovoří v Ef 6.

„Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“ (Ef 6,11.12)

Tak bitva, které křesťan čelí, není jednoduše bitva se sebou samým nebo se svou padlou přirozeností. To je pouze její polovina. Není to jednoduše tak, že jsme rodově zdědili náchylnost či náklonnost ke hříchu, že máme padlou přirozenost. Ale je to spíše tak, že nad každou duší je boj. Zakusil jsi již nějaký boj, když ses rozhodl konat správně? Jsou zlí andělé, kteří se pokoušejí utiskovat Boží děti a zdržovat je od správného jednání. Jsou však také dobří andělé, a ti mohou vliv zlých andělů zrušit.

Nyní jdeme zpět do 10. kapitoly. Tento spor je zde osvětlen tak jasně, jako nikde jinde v Písmu – Daniel viděl vidění Krista. Opona byla pro Daniela odstraněna a Daniel hleděl do skutečného duchovního světa. Díváme se do Da 10,7:

„Já, Daniel, jsem to vidění viděl sám. Muži, kteří byli se mnou, žádné vidění neviděli, ale padlo na ně veliké zděšení a uprchli do úkrytu.“ (Da 10,7)

Když se Daniel ponořil do opravdové modlitby a půstu, Kristus mu zjevil svou krásu, silu, znamenitost. Jen Daniel měl vidění Krista. Ostatní osoby kolem Daniela toto vidění nedostaly.

OSOBNÍ VIDĚNÍ

Když přicházíte do těchto tříd, kde se učíme o knize Daniel, zachytili jste nové vidění Ježíše? Vidíte nové vidění linie prorockého času? Jiní kolem vás to vidění nezachytili? Řekli vám někteří z vašich přátel: „Proč na ty kurzy vůbec chodíš? K čemu to vůbec je? Stává se z tebe fanatik. Nežiješ ve skutečnosti.“

Co je zde v této kapitole řečeno? Daniel sám viděl to vidění, protože „muži, kteří byli se mnou, žádné vidění neviděli, ale padlo na ně veliké zděšení a uprchli do úkrytu“. Daniel měl vidění Krista a Kristova významu pro svůj život, které ti, kteří byli kolem něho, nerozeznali. Nebývej zstrašen, jestliže lidé kolem nebe nerozumějí zjevení pravdy, které ti Bůh dává ve svém slovu. Ti kolem Daniela tomu také nerozuměli. Proč to tak je, že ani naši nejbližší a nejdražší, někdy naši nejdůvěrnější přátele, dokonce i v rodině, nemohou rozumět? Manžel nemůže rozumět, manželka nemůže rozumět. Proč to tak bývá?

Bůh má pravdy, které touží zjevit tobě osobně. Když nám Ježíš zjevuje své pravdy, je nutné, abychom byli tak laskaví, tak milující a tak přívětiví k těm, kteří jsou kolem nás, jak je to jen možné, abychom je získali v lásce a trpělivosti. Ti kolem nás vůbec nerozumí tomu, co děláme, myslí si častokrát, že je to špatné. Setkávám se s lidmi, kteří – když začali studovat bibli a manžel, manželka nebo jejich nejdůvěrnější přátelé nerozuměli tomu, co to dělají – jsou sklíčení a zstrašení a myslí si, že dělají něco špatného. Je tomu přece docela naopak.

Podívejme se do 1 K 2,14. Může někdo, kdo nepřijal poučení, které jste přijali vy, být duchovně ve shodě s tímto poučením?

„Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.“
(1 K 2,14)

Myslí si někteří lidé o vás pro vaše studium Písma – zvláště prorocství Danielova – že jste pošetilí a že riskujete? Přirozený člověk nemůže vnímat věci duchovní a jsou pro něho bláznovstvím. Nemůžeme čekat, že ti kolem nás, kteří nejsou duchovně odevzdaní, rozumějí zkušenosti, kterou máme my. To neznamena, že stojíme od nich na sáh vzdálení. Neznamena to, že jsme samospravedliví a přepjatě zbožní? Vůbec ne. Ačkoli jsme osamoceni v našem přesvědčení, snažíme se být přívětiví. V hloubi své mysli však máme ustálené přesvědčení, že jejich nedostatek porozumění a vnímavosti je odezva přirozeného srdce. Tudíž – myslí si, že co děláme, je bláznovství. Proto necháváme jejich postojem ovládat naše činy. Jednoduše spějeme kupředu a uvědomujeme si, že to je pro ně přirozené, když naše jednání považují za bláznovství.

Vraťme se zpátky k 10. kapitole.

NEJSTE OSAMOCENI

Daniel měl vidění Krista, které ti kolem něj nevnímali.

„Zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, ale nezůstala ve mně síla. Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela porušena; nezachoval jsem si sílu. Slyšel jsem zvuk jeho slov, a jak jsem zvuk jeho slov uslyšel, přišly na mě mráкотy a padl jsem na tvář, totiž tváří na zem. A hle, dotkla se mě ruka a zatřásla mnou, takže jsem se pozvedl na kolena a dlaně rukou. Muž mi řekl: „Danieli, muži vzácný, pochop slova, která k tobě budu mluvit. Stůj na svém místě. Jsem poslán k tobě.“ Když se mnou mluvil to slovo, stál jsem a chvěl jsem se.“ (Da 10,8-11)

Když následuješ Ježíše a prorocství, která Kristus nastínil, abychom kráčeli cestou pravdy, cítíš se opuštěný a osamocený? Daniel říká: „Zůstal jsem sám.“ Sám – a přece ne sám. Sám s Kristem. Daniel vidí Krista, upadá do hlubokého spánku, je ponechán sám. A tehdy, když je Daniel v tomto spánku, přichází anděl a Daniel se probouzí. Vyjádření: „Danieli, muži vzácný,“ – je nebeský postoj, nebeská vážnost Daniela,

Opět a opět se v knize Danielově mluví o Danielovi jako o muži velice vzácném.

Tento výraz je použit u Da 10,19. Nahlédneme-li do Da 9,23, uvidíme jej znovu. Nebe pohlíželo na Daniela jako na toho, kdo je velice vzácný. Daniel byl sám – a přece ne sám. Byl velice milován nebem.

Každý muž, žena i dítě, který se pokořuje ve svém srdci, zavazuje se jednat správně a kráčí Ježíšovou cestou, je velice milovaný nebem. Ačkoli může být v tomto světě osamocen, ačkoli může čelit těžkostem a protivenstvím, nebe na něho shlíží dolů a říká: „Mé dítě, ty jsi pro mě velmi vzácné.“

Jedna z největších otázek v životě je tato: Koho hodlám potěšit? Žiji nejprve k potěšení těch, kteří jsou kolem mne, aby byli spokojení? Směřuje ohnisko mé pozornosti na pozemské věci a chci, aby mé činy byly ovládány postojem těch okolo mne?

Nebo chci, aby mé činy byly ovládány mým stupněm příbuzenství k Ježíši Kristu?

MODLITBA HÝBE BOŽÍM SRDCEM A RUKOU

Po tři týdny se Daniel modlil a zdánlivě nedostal žádnou odpověď. Kdy mohou být osvobozeni ze zajetí? Ale anděl, který se dotkl Daniela, k němu mluví:

„Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel.“ (Da 10,12)

Kdy byla dána odpověď na Danielovu modlitbu? Co je tam napsáno? Od kterého dne? Od prvního dne. Jak dlouho se ale Daniel modlil? Tři týdny. Kdyby byla Danielova modlitba zodpovězena první den, proč by se musel modlit tři týdny?

Modlíváte se někdy a vaše modlitba zdánlivě nedosahuje výše než do stropu? Modlíváte se někdy a říkáte: „Bože, já jsem se modlil, ale ty neodpovídáš!“? Je v modlitbě nějaká věda? Co se děje, když se modlíte? Co se ve skutečnosti stává?

Nedávno ve třídě někdo řekl: „Když se modlíme, zvětšuje se naše víra.“ Jsem si jistý, že ano, ale je modlitba jednoduše ke zvětšování naší víry? Jestliže je, pak je modlitba nějakým psychologickým trikem, správné? Jestliže je modlitba pouze ke zvětšení mé víry, pak nemá žádný vliv na změnění Boží vůle, protože co by Bůh byl učinil před tím, učinil by po tom.

Myslím, že účel modlitby je daleko širší, daleko větší, daleko hlubší – než jen zvětšit mou víru. Je to pravda, že Bůh může v odpověď na modlitbu víry učinit věci, které by nemohl učinit, kdybychom se nemodlili? Určitě, nesporně. Písmo je naplněno zkušenostmi, které se staly jako výsledek modlitby, které by se jinak nebyly staly.

Podívejme se, co se stalo ve dnech Danielových, abychom trochu hlouběji porozuměli vědě o modlitbě.

„Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel. Avšak ochránce perského království stál proti mně po jedenadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů.“ (Da 10,12.13)

Daniel se stále modlil, aby – když Jeremiášových sedmdesát let docházelo k závěru – Bůh použil Kýra k podporování úsilí o znovuvybudování Jeruzaléma. Zvláště se modlíval, aby jeho lidu bylo dovoleno jít zpět. Daniel měl tehdy už devadesát let a pro něho by bylo bývalo velice nesnadné dát se na tu dlouhou, svízelnou cestu.

Od prvního dne, kdy se Daniel začal modlit, anděl Gabriel přišel pracovat na mysli perského krále. Všimněme si, že se zde praví: „Avšak ochránce perského království stál proti mně.“ Neříká se, že král Persie, protože podíváte-li se do Da 10,1, praví se tam, králem Persie byl tehdy Kýros. Ale v Da 10,13 se mluví o „ochránci“ (ČEP), doslova „knížeti“ (B21).

Vzpomínáte si na to, jak přišel satan k Ježíši, Ježíš řekl v J 14,30: „Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce (kníže) tohoto světa. Proti mně nic nezmůže.“ Kdo je tedy knížetem tohoto světa? Adam byl knížetem této planety, když byla stvořena. Když zhřešil, jeho vláda připadla Luciferovi.

Bitva, kterou Daniel popisuje, je obrovský boj mezi Kristem a satanem – nad Kýrovou myslí. A tak Gabriel říká Danielovi: „Danieli, od prvního dne, kterého ses modlil, jsem přišel ovlivňovat Kýrovu mysl, aby dovolil

Izraelitům jít zpět do Jeruzaléma a znovu vystavět tvé město. Ale kníže království perského (satan) se proti mně postavil." Tak satan zdržoval Gabriela a andělé pekla proti němu bojovali. Nechtěli, aby Gabriel ovlivnil Kýrovu mysl. Chtěli, aby Židé zůstali v porobě. Nechtěli, aby byl Jeruzalém vystavěn a chrám zřízen, aby bylo zjeveno místo Božího přebývání. Vůbec nechtěli, aby se to stalo. A tak Gabriela utiskovali. Kdo však přišel dolů, podle Da 10,13?

MÍKAEL ZACHRAŇUJE

„Avšak ochránce perského království stál proti mně po jedenadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů." (Da 10,13)

Míkael přišel. Podle Písma Míkael a Lucifer vedli proti sobě bitvu. Vezmete-li si bibli a najdete si Zj 12, objevíte jiný čas, kdy Míkael a Lucifer bojovali. Ve vesmíru pokračuje obrovský boj a tento boj je hlavně mezi Míkaelem (=Michaellem) a Luciferem.

„A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmáhali, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé." (Zj 12,7-9)

Satan - Lucifer byl vyvržen z nebe. Michael/Míkael a jeho andělé bojovali a drak a jeho andělé bojovali. Představuje-li drak satana bojujícího se svými anděly, koho myslíte, že může představovat Michael? Krista.

Slovo Michael/Míkael v hebrejštině znamená "Kdo je jako Bůh". Někdo řekne: "Ale já jsem myslel, že Michal byl archanděl." Víte, co slovo archanděl znamená? To znamená velitel všech andělů.

Ježíš nebyl stvořenou bytostí. Ježíš byl věčný, s výsadami a absolutní moci Boha. Jednou z Kristových funkcí bylo sloužit jako hlavní velitel všech andělů.

Tak Míkael-Kristus a jeho andělé bojovali proti draku-satanovi a jeho andělům. A satan byl vyvržen z nebe. Kolik andělů vzal Lucifer-drak s sebou, když byl vyvržen ven z nebe? Nahlédnete-li do Zj 12,4, uvidíte, že se o tomto draku říká: „Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem."

S Luciferem padla třetina andělů. Tak má Lucifer tisíce zlých andělů a tito zlí andělé tísnili Kýrovu mysl, zkoušeli Kýra zdržovat, aby nedovolil Izraelitům svobodně odejít.

Gabriel přišel dolů hned první den, kdy se Daniel modlil, nad Kýrovou myslí však byl veden boj mezi dobrými a zlými anděly. Když se tito zlí andělé hemžili, přinášeli zmatek. Předtím, než se Daniel modlil, byl Kýros obklopen všemi zlými anděly, kteří ho utiskovali a zdržovali od rozhodnutí dovolit Danielovu lidu odejít.

Daniel se modlí - pozorujte tuto krásu. Modlitba stoupá k Ježíši do trůnní místnosti vesmíru. V odpovědi se Ježíš obrací ke Gabrielovi a říká: „Gabrieli, Daniel se modlí a Kýros potřebuje zvláštní pomoc. Armády pekla tísní Kýrovu mysl, jdi dolů a odraz ty zlé, aby mohl Kýros jasně vidět výnos, a aby mohl učinit rozhodnutí."

Gabriel sestupuje z nebe a zkouší odrazit ty zlé anděly. Tento napjatý boj pokračuje tři týdny. To je napsáno v Da 10,12.13.

„Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel. Avšak ochránce perského království stál proti mně po jedenadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů." (Da 10,12.13)

Tři týdny se satan stavěl proti Gabrielovi. Opět si všimněme rozdílu mezi perským knížetem, který se postavuje proti němu ve verši 13, a perskými králi, kteří jsou v poslední části. Jsou to dvě rozdílné moci. Výraz "perští králové" se vztahuje ke Kýrovi a jeho spoluvládcům. Perský kníže je Lucifer. V reakci na Danielovu modlitbu sám Ježíš sestupuje odrazit zlé síly a je vítězem. Satan je vyvržen a Gabriel zůstává tam, aby Kýros v reakci na Danielovu modlitbu mohl napsat dekret, aby Danielův lid mohl jít domů. Toto není předstírané drama. Velký spor mezi Dobrem a zlem probíhá. Toto je drama věků, spor mezi Kristem a satanem, boj-bitva o lidské mysli a duše.

Podívejte se však, přátelé, kolik zlých andělů bylo vyvrženo z nebe. Jedna třetina. Kolik dobrých andělů zůstalo věrných Bohu? Dvě třetiny. To znamená, že na každého anděla, kterého má satan, má Bůh dva. To znamená, – že satan je převyšován počtem dva k jednomu. To znamená, když se ďábel pokouší vás utiskovat, zastrašit, když se kolem vás vznášeli zlí andělé, Boží andělé je vždy počtem převyšují. Pro satana a anděly pekla je vždy jistá porážka. Vítězství je jisté pro Krista, pro Michaela. A jestliže je třeba, nemůže-li na tento úkol stačit Gabriel sám, pak přijde sám Michal a odrazí satana ve vašem životě.

VÍTĚZSTVÍ ZAJIŠTĚNO

Krásné je vyvrcholení knihy Danielovy. Satan je poražený nepřítel. Nemá žádnou moc nad Božím dítkem. Jak čteme v Písmu, satan je poražen. Je rozdrčen. V Da 10,19 nacházíme slavné vyvrcholení.

„Neboj se, muži vzácný, pokoj tobě! Vzchop se, vzchop se!" Když se mnou mluvil, nabyt jsem síly. Řekl jsem: „Ať můj pán mluví, neboť jsem již posílen." (Da 10,19)

Cítíš se slabý, neschopný žít křesťanským životem? Cítíš se někdy tak bezmocný čelit konci, že se vzdáváš a zvedáš ruce v zoufalství? Daniel přijal moc a sílu od Nejvyššího. Také ty můžeš být ujištěn, že tvoje modlitby jsou zodpovězeny.

1 J 5,14 nám dává tuto jistotu: „My máme radostnou důvěru v Boha, že nás vyslyší, když ho prosíme o něco, co je shodné s jeho vůlí. A jestliže víme, že nás vyslyší ve všem, oč ho prosíme, víme také, že dostaneme to, oč jsme ho žádali."

Anděl řekl Danielovi: „Neboj se, pokoj tobě." Nejslabší Boží dítě může přijmout nebeskou sílu k přemožení satana. Nezáleží, za jak slabého se považuješ, v Kristu jsi silný. Nezáleží, za jak silného se považuješ, bez Krista jsi slabý a bez Krista nejsi pro zlého žádným stejně zdatným soupeřem. Když mužové a ženy ve své vlastní síle, ve své vlastní moci čelí satanovi, jsou určeni k porážce, protože lidské bytosti nejsou stejně zdatnými soupeři pro anděly pekla. Takže nezáleží, jak jsi silný, bez Krista jsi určen k porážce. Nezáleží však, jak jsi slabý, nezáleží, jak se cítíš bezmocný, nezáleží, kolikrát jsi neuspěl v boji se zlem, v Kristu jsi silný. „Neboj se," řekl anděl. „Mír buď tobě. Buď silný, ano, buď silný." V Kristu

je dvakrát tolik dobrých andělů než zlých andělů, V Kristu je vítězství jisté. V Kristu je vítězství jisté. Ježíš by spíše poslal každého anděla z nebe, než aby nechal jedno ze svých dětí padnout a ztratit. Kdyby bylo nutné, aby Ježíš poslal k vaší pomoci všechny anděly z nebe, On by je poslal.

Daniel 10 uvádí základní téma kapitol 11 a 12. V této bitvě mezi silami nebe a pekla o Kýrovu mysl nám Písmo přibližuje svět konečného boje. V Danielově knize pohanské říše a krutovládni náboženští vladaři pronásledovali Boží lid. Poslední tři kapitoly Danielovy končí slavným triumfem pravdy. V Da 10,19-21 Boží lid slaví vítězství. Mocnost malého rohu z Da 7 a 8 je v symbolu zobrazena králem severu v kapitole 11. Opět tato odpadlická náboženská mocnost, která převrátila Boží pravdu, dělá nátlak na Boží lid. Leč opět Boží pravda slaví vítězství!

Dvanáctá kapitola je pak vhodným vyvrcholením této knihy. První tři verše popisují konečné vítězství pro Boží lid a to, jak Kristus sestupuje k vysvobození svého lidu.

„V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize. Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.“ (Da 12,1-3)

Tento oddíl začal Danielovou modlitbou za vysvobození z tyranie Babylóna a končí vysvobozením všeho Božího lidu z poroby hříchu a útisku sil pekla.

Představme si tento výjev! Temnota oblohy je prořata zámkitem blesku. Kristus ve vší své slávě a nádheře sestupuje dolů blankytným průchodem s tisíci svými anděly. Nebesa se svinují jako svitek. Každá hora o ostrov se hýbá ze svého místa. Základy země jsou rozbity. Bezbožní v hrůze a agónii volají k horám a skalám, aby na ně padly, když prchají od přítomnosti Ježíšovy. Hroby jsou otevřeny a mrtví v Kristu jsou vzkříšení. Zároveň s žijícími spravedlivými jsou proměněni k nesmrtelnosti a vystupují vstříc Ježíši na oblohu. Bezbožní, kteří zatvrdili své srdce proti pozvání Ducha, a kteří zavrhnuli zřejmé pravdy Božího slova, jsou zničení jasně Kristova příchodu.

V onen den budou pouze dvě třídy. Copak budeš činit? Budeš vzhlížet a radostně vítat přicházejícího Ježíše, anebo poběžíš a budeš volat k horám a skalám, aby na tebe padly? Bude ten konec pro tebe skutečně novým začátkem, anebo to bude konec?

Příteli, rozhodni se ve svém srdci dnes večer, že nic nemá cenu, abys pro to zmeškal nebe. Pověz Ježíši, že toužíš strávit věčnost s ním. Kdybys rád učinil tento závazek dnes večer, jen zvedni ruku. Modleme se...